

Od redakcji

Zespół redakcyjny „Prawnych Problemów Górnictwa i Ochrony Środowiska” pozwala sobie przedstawić Szanownym Czytelnikom kolejny numer tego czasopisma. Miło nam poinformować, zwłaszcza Autorów zamieszczonych w nim tekstów, że uzyskało ono 40 pkt na liście MEiN. Mamy nadzieję, że zachęci to Państwa do zgłaszania artykułów do naszego periodyku.

Aktualny numer PPGiOŚ z pewnością wart jest polecenia. Zostały w nim poruszone zagadnienia szczegółowe, które jednak okazują się nie tylko ciekawe dla naukowca, badacza prawa, lecz także ważne z punktu widzenia praktyki.

Pierwszy tekst, opracowanie Zbigniewa Bukowskiego, skupia się na różnicowaniu stawek opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi. Wysokość tej opłaty może być w Polsce zależna np. od takich uwarunkowań jak powierzchnia lokalu mieszkalnego czy liczba mieszkańców. Artykuł odpowiada na pytanie, czy w przypadku wyboru przez radę gminy metody obliczania opłaty od gospodarstwa domowego możliwe jest różnicowanie stawek dla gospodarstw z uwagi na rodzaj zabudowy. Autor dokonuje analizy zmian w przepisach ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, które odnoszą się do tej tematyki, przedstawia różne wykładnie owych przepisów, a wreszcie rozważa je w kontekście wybranych zasad konstytucyjnych, by wykazać dopuszczalność takiego różnicowania stawek.

Interesującemu problemowi związanemu z legalizacją samowoli budowlanej poświęcony jest artykuł Miłosza Szymona Chruściela, mianowicie obowiązkom w zakresie ochrony środowiska, jakie spoczywają na inwestorze. Zagadnienie to budzi sporo kontrowersji, szczególnie gdy chodzi o przeprowadzenie oceny oddziaływania na środowisko w wypadku inwestycji już zrealizowanych. Autor analizuje przepisy dotyczące samowoli budowlanej, koncentrując się na

zmianach procedury legalizacyjnej po nowelizacji Prawa budowlanego z 2021 r. oraz na wymogach w kwestii ochrony środowiska, i wskazuje na duże znaczenie owych wymogów dla zapewnienia zrównoważonego rozwoju.

Stosowanie ekonomicznych instrumentów ochrony środowiska, a zwłaszcza wymierzanie administracyjnych kar pieniężnych, od lat stanowi przedmiot sporów zarówno w praktyce, jak i w doktrynie oraz w orzecznictwie. Nasiliły się one wraz z umieszczeniem w Kodeksie postępowania administracyjnego przepisów ogólnych odnoszących się do tego typu kar, głównie art. 189a i 189f k.p.a. Omawia je Krzysztof Gruszecki w istotnym z perspektywy praktycznej artykule, w którym podkreśla, że priorytetem w toku postępowania w przedmiocie wymierzenia kary pieniężnej za naruszenie warunków korzystania ze środowiska powinna być realizacja zasady „zanieczyszczający płaci”. Ustalając zaś, jakie przesłanki będą miały wpływ na przebieg sprawy, trzeba pamiętać, że znajdują się one nie tylko w Prawie ochrony środowiska i k.p.a., lecz także w przepisach szczególnych, np. w Prawie przedsiębiorców. Równocześnie z przeprowadzonych analiz wynika, że obecnie kary pieniężne nie są jedynym środkiem prawnym, który ma zastosowanie w przypadku naruszenia warunków korzystania ze środowiska. W rezultacie organy administracji każdorazowo powinny wszechstronnie zbadać, czy nie zachodzą podstawy do odstąpienia od wymierzenia kary.

Anna Haładyj prezentuje tekst zatytułowany *Etykietowanie odpadów niebezpiecznych. Wyłączenia podmiotowe i przedmiotowe*. Porusza w nim znaczący problem stosowania wytycznych rozporządzenia Ministra Klimatu z dnia 11 września 2020 r. w sprawie szczegółowych wymagań dla magazynowania odpadów. Analizuje przepisy o etykietowaniu odpadów niebezpiecznych pod kątem zakresu podmiotowego adresatów zobligowanych do umieszczania etykiet oraz zwolnionych z tego wymogu. Dochodzi do pesymistycznej konkluzji, że na skutek wyłączenia licznej grupy podmiotów spod obowiązku stosowania etykiet cele omawianego rozporządzenia nie mogą zostać osiągnięte.

Jacek Krystek przygotował artykuł *Zawartość karty informacyjnej przedsiębiorstwa*, w którym zaznacza, że obecnie obserwuje się praktykę zwiększania szczegółowości i obszerności owych kart, lecz w literaturze przedmiotu brak głębszych rozważań na temat tego, co taki dokument powinien zawierać. Autor wskazuje, jakie informacje mają się znaleźć w karcie, a także zwraca uwagę na wysuwane nieraz przez organy administracji żądania, by podać w niej informacje, których nie przewiduje ustawa.

Greenwashing stanowi proceder wprowadzania w błąd – najczęściej konsumentów, ale również innych podmiotów biznesowych – co do ekologicznego charakteru określonych towarów, usług czy samych przedsiębiorstw. Wysuwanie fałszywych lub dezinformujących twierdzeń o wpływie danego produktu lub przedsiębiorstwa na środowisko naturalne jest coraz powszechniejszym zjawiskiem. Zagadnienie to wnikliwie omawia Ilona Przybojewska,

która przede wszystkim charakteryzuje rzeczywistą i potencjalną odpowiedź systemu prawa na ów problem. Trzeba podkreślić, że w artykule tym jako jednym z pierwszych w języku polskim tak szeroko poruszony został temat nierzetelnego marketingu ekologicznego i choćby dlatego bez wątpienia zasługuje on na lekturę.

Ufamy, że całą zawartość PPGiOŚ uznają Państwo za ciekawą i wartościową, i jak zawsze zapraszamy do nadsyłania tekstów do następnych numerów.

W imieniu zespołu redakcyjnego
Grzegorz Dobrowolski